

9960 *LLEI 19/2006, de 5 de juny, per la qual s'amplien els mitjans de tutela dels drets de propietat intel·lectual i industrial, i s'estableixen normes processals per facilitar l'aplicació de diversos reglaments comunitaris.* («BOE» 134, de 6-6-2006.)

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'acció de la Unió Europea en l'àmbit de la propietat intel·lectual s'ha centrat principalment a harmonitzar el dret substantiu nacional o a crear drets unitaris directament aplicables a la Comunitat Europea, pel fet de considerar aquest àmbit d'intervenció prioritari per a l'èxit del mercat interior. Per completar aquesta actuació, és necessari avançar en el respecte efectiu dels drets de propietat intel·lectual que han estat harmonitzats o creats.

La Directiva 2004/48/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 29 d'abril de 2004, relativa al respecte dels drets de propietat intel·lectual, té per objectiu aproximar les legislacions sobre els mitjans de tutela dels drets de propietat intel·lectual, per garantir un nivell de protecció elevat, equivalent i homogeni en el mercat interior. Sota la denominació de propietat intel·lectual també es recullen en el dret comunitari i, en particular, en aquesta directiva els drets que en l'ordenament jurídic espanyol s'agrupen sota la denominació de propietat industrial. L'efectivitat de la tutela jurisdiccional d'aquests drets ha de redundar tant en la promoció de la innovació i la competitivitat de les empreses com en el desenvolupament cultural europeu. També s'han de tenir en compte les seves repercussions en àmbits tan diversos com l'ocupació, l'estabilitat dels mercats o la protecció dels consumidors. La directiva també valora la tutela jurisdiccional com una forma d'impedir pèrdues fiscals o de garantir, en últim terme, l'ordre públic.

S'estableixen així, en la directiva, les mesures, procediments i recursos necessaris per garantir, enfront de qualssevol infraccions, la tutela efectiva dels drets de propietat intel·lectual, tal com estiguin previstos en el dret comunitari o en el dret nacional de l'Estat membre corresponent.

II

A Espanya, la regulació de les mesures, procediments i recursos que garanteixen el respecte a la propietat intel·lectual i a la propietat industrial, entesa en el sentit més ampli possible, a més de les accions de caràcter penal que preveuen els articles 270 i següents del Codi Penal que són aplicables, la contenen la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil; el text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril; la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents; la Llei 17/2001, de 7 de desembre, de marques, i la Llei 20/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial.

Les esmentades lleis processals i sectorials s'han de modificar per completar la transposició d'aquella norma comunitària al nostre ordenament jurídic intern, de manera que es puguin oferir, en l'àmbit dels drets de propietat intel·lectual i industrial, mitjans adequats i suficients per a la seva tutela jurisdiccional.

III

Sota la denominació de dret d'informació, la Directiva considera necessari poder oferir, en l'àmbit del procés civil, vies per obtenir informació sobre l'origen i les xarxes de distribució de les mercaderies o serveis en els quals es concreti la infracció dels drets de propietat intel·lectual o industrial. La Llei canalitza la possibilitat d'instar d'un òrgan jurisdiccional civil el requeriment d'aquesta informació a través d'una nova diligència preliminar dins de l'article 256 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, si bé limita la seva possibilitat a la preparació d'un judici per una infracció d'un dret de propietat intel·lectual o de propietat industrial comesa mitjançant actes portats a terme a escala comercial, això és, els realitzats per obtenir beneficis econòmics o comercials directes o indirectes.

L'accés als documents bancaris, financers o comercials que estiguin sota el control del presumpte infractor és regulat com el contingut propi d'una altra nova diligència preliminar, també en aquest cas en relació amb infraccions dels drets de propietat intel·lectual i industrial comeses mitjançant actes realitzats amb fins comercials. El contingut d'aquesta diligència preliminar també es configura com a diligència de prova per facilitar l'obtenció de proves en el curs d'un procediment judicial.

La regulació de la pràctica d'aquestes noves diligències està presidida per la doble cautela de garantir la confidencialitat de la informació requerida i d'evitar que les dades obtingudes es puguin utilitzar per a fins diferents de la preparació del judici.

Ahora, es modifica la regulació de la resolució judicial que acordi les mesures davant la negativa de la persona requerida a portar a terme les diligències preliminars, per exigir la seva adopció mitjançant acte motivat i introduir el requisit de proporcionalitat.

La Directiva ha exigint de la nostra norma processal civil una expressa admissió de la possibilitat d'acordar mesures d'assegurament de la prova abans de la iniciació del procés i sense necessitat d'escoltar prèviament qui hagi de ser demandat. A aquesta exigència ha seguit la conveniència de regular detalladament el procediment per a l'adopció d'aquestes mesures. La regla general és l'audiència a qui hagi de suportar la mesura; l'excepció, endarrerir el contrast contradictori sobre la seva procedència a un incident posterior, que garanteix la defensa dels legítims interessos de qui l'ha de suportar.

Les previsions de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, relatives a l'assegurament de la prova, s'amplien respecte dels casos d'infracció dels drets de propietat intel·lectual i de propietat industrial, a l'enumeració, a títol indicatiu, d'algunes de les mesures que el tribunal pot adoptar.

IV

S'ha fet necessari també introduir modificacions en les lleis especials que regulen aquesta matèria.

Per reparar el perjudici sofert a causa d'una infracció del dret de propietat intel·lectual o de propietat industrial, la directiva configura dos mòduls de càlcul de la indemnització per danys i perjudicis. El primer d'aquests mòduls comprèn, de forma acumulativa, les conseqüències econòmiques negatives que hagi patit la part perjudicada i també el dany moral. Alternativament, aquesta indemnització pot consistir en una quantitat a tant alçat, basada en la remuneració que hauria percebut el perjudicat si l'infractor hagués demanat autorització per utilitzar el dret de propietat intel·lectual o industrial en qüestió. A més, en la determinació de la quantia indemnitzatòria s'han de considerar les despeses realitzades pel titular del dret lesionat en la investigació per a l'obtenció de proves raonables de la comissió de la infracció. La introducció d'aquests criteris i elements implica modificar l'article 140 del text

refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril; l'article 66 de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents; l'article 43 de la Llei 17/2001, de 7 de desembre, de marques, i l'article 55 de la Llei 20/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial.

Una altra modificació, comuna a aquestes lleis sectorials, té per finalitat ampliar l'elenc d'accions que ha d'exercir davant els òrgans jurisdiccionals el titular del dret de propietat intel·lectual o industrial infringit per a l'adopció de mesures, a càrrec de l'infractor quan sigui procedent, que estan orientades a impedir noves infraccions. També és necessari reconèixer al titular del dret de propietat intel·lectual o de propietat industrial infringit la possibilitat d'instar accions per a la cessació de l'activitat il·lícita i les mesures cautelars que siguin procedents contra els intermediaris els serveis dels quals s'utilitzin per tercers per materialitzar la infracció. La plena adequació d'aquestes previsions exigeix modificar els articles 138 i 139 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, 63 i 135 de la Llei de patents, 41 de la Llei de marques i 53 de la Llei de protecció jurídica del disseny industrial.

La nova redacció de l'article 132 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, respon a l'exigència de la Directiva d'establir a favor dels titulars d'altres drets de propietat intel·lectual una presumpció similar a la que preveuen a favor dels titulars de drets d'autor el Conveni de Berna i l'apartat 1 de l'article 6 del text refós de la Llei de propietat intel·lectual.

Amb la finalitat d'articular noves mesures dissuasòries respecte a la comissió d'infraccions contra la propietat intel·lectual, s'amplia el catàleg d'accions i mesures cautelars urgents que el demandant pot exercir i sol·licitar. Es reforma l'article 138 per incorporar la possibilitat d'instar la publicació total o parcial de la resolució judicial o arbitral a costa de l'infractor. Així mateix, per prevenir una infracció imminent, la mesura cautelar que recull l'article 141.2, consistent a suspendre qualsevol activitat que lesioni un dret de propietat intel·lectual, es completa amb la possibilitat de prohibir aquesta activitat si encara no ha estat iniciada.

Es modifiquen determinats preceptes del títol XIII de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents, que regeixen també en els judicis sobre marques i sobre disseny industrial, de conformitat amb la Llei 17/2001, de 7 de desembre, de marques, i amb la Llei 7/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial. En benefici de concretar el règim aplicable, convé precisar a l'article 129 de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents, que les diligències de comprovació dels fets que preveu aquesta Llei s'entenen sense perjudici de les diligències preliminars que regula la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

A més, s'amplia el catàleg de mesures cautelars que conté l'article 134 ja que incorpora l'orientada a prohibir els actes que violin el dret del peticionari, davant la imminència d'una infracció.

La modificació de l'apartat 1 de l'article 139 respon a la necessitat d'establir la deguda concordança amb les previsions de la Llei 1/2000, de 7 de gener, respecte a la determinació del termini per a la presentació de la demanda principal, quan les mesures cautelars adoptades se sol·licitin amb anterioritat a la presentació de la demanda.

Al mateix propòsit d'adequació a la regulació processal civil després de la reforma introduïda per la Llei 1/2000, de 7 de gener, i els canvis operats en el dret de patents des que es va promulgar la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents, respon la derogació de l'article 128 d'aquesta última, que actualment ha perdut la seva raó de ser i constitueix una excepció dins dels principis que ins-

piren l'activitat probatòria i l'auxili processal del jutgador en el procés civil.

Finalment, la modificació de l'article 54 de la Llei 7/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial, ve determinada per l'exigència d'actualitzar les referències als articles de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.

V

Mitjançant la disposició final quarta, s'incorporen dues noves disposicions finals a la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, que responen a la necessitat d'establir mesures que facilitin l'aplicació a Espanya del Reglament (CE) núm. 805/2004 del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, pel qual s'estableix un títol executiu europeu per a crèdits no impugnats, i del Reglament (CE) núm. 2201/2003 del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1347/2000.

VI

Aquesta Llei es dicta a l'empara de les competències que la Constitució espanyola atribueix a l'Estat a l'article 149.1.6a i 9a perquè afecten la legislació processal i la legislació de propietat intel·lectual i industrial.

Article primer. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, es modifica en els termes següents:

U. A l'apartat 1 de l'article 256, l'actual número 7è passa a ser el 9è i s'introdueixen dos nous números, el 7è i el 8è, amb la redacció següent:

«7è Mitjançant la sol·licitud, formulada per qui pretengui exercir una acció per infracció d'un dret de propietat industrial o d'un dret de propietat intel·lectual comesa mitjançant actes desenvolupats a escala comercial, de diligències d'obtenció de dades sobre l'origen i les xarxes de distribució de les mercaderies o serveis que infringeixen un dret de propietat intel·lectual o de propietat industrial i, en particular, els següents:

a) Els noms i les adreces dels productors, fabricants, distribuïdors, subministradors i prestadors de les mercaderies i els serveis, així com dels qui, amb fins comercials, hagin estat en possessió de les mercaderies.

b) Els noms i les adreces dels majoristes i detallistes als qui s'hagin distribuït les mercaderies o els serveis.

c) Les quantitats produïdes, fabricades, lliurades, rebudes o encarregades, i les quantitats satisfetes com a preu per les mercaderies o els serveis de què es tracti i els models i les característiques tècniques de les mercaderies.

Les diligències consisteixen en l'interrogatori de:

a) Qui el sol·licitant consideri autor de la violació.

b) Qui, a escala comercial, hagi prestat o utilitzat serveis o hagi estat en possessió de mercaderies que puguin haver lesionat els drets de propietat industrial o intel·lectual.

c) Qui, a escala comercial, hagi utilitzat serveis o hagi estat en possessió de mercaderies que puguin haver lesionat els drets de propietat industrial o intel·lectual.

d) Aquell a qui els anteriors hagin atribuït intervenció en els processos de producció, fabricació, distribució o prestació de les mercaderies i serveis.

La sol·licitud d'aquestes diligències es pot estendre al requeriment d'exhibició de tots els documents que acreditin les dades de les quals tracti l'interrogatori.

8è Per petició de qui pretengui exercitar una acció per infracció d'un dret de propietat industrial o d'un dret de propietat intel·lectual comesa mitjançant actes duts a terme a escala comercial, de l'exhibició dels documents bancaris, financers, comercials o duaners, produïts en un determinat temps i que es presumeixin en poder de qui seria demandat com a responsable. La sol·licitud s'ha d'acompanyar d'un principi de prova de la realitat de la infracció, que pot consistir en la presentació d'una mostra dels exemplars, mercaderies o productes en els quals materialitzi aquella infracció. El sol·licitant pot demanar que el secretari estengui testimoni dels documents exhibits si el requerit no està disposat a desprendre's del document per incorporar-lo a la diligència practicada. La mateixa sol·licitud pot formular en relació amb el que estableix l'últim paràgraf del número anterior.

Als efectes dels números 7è i 8è d'aquest apartat, s'entén per actes duts a terme a escala comercial els que són realitzats per obtenir beneficis econòmics o comercials directes o indirectes.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 257 queda redactat de la manera següent:

«1. És competent per resoldre sobre les peticions i sol·licituds a què es refereix l'article anterior el jutge de primera instància o mercantil, quan sigui procedent, del domicili de la persona que, si s'escau, hagi de declarar, exhibir o intervenir d'una altra manera en les actuacions que s'acordin per preparar el judici.

En els casos dels números 6è, 7è, 8è i 9è de l'apartat 1 de l'article anterior, és competent el tribunal davant el qual s'hagi de presentar la demanda determinada. Si, en aquests casos, se sol·liciten noves diligències, arran del resultat de les fins aleshores practicades, es poden instar del mateix tribunal o bé del que, arran dels fets descoberts en l'anterior diligència, resultaria competent per conèixer de la mateixa pretensió o de noves pretensions que eventualment es puguin acumular.»

Tres. S'afegeixen dos nous apartats, el 3 i el 4, a l'article 259, amb la redacció següent:

«3. En el cas de les diligències de l'article 256.1.7è, per garantir la confidencialitat de la informació requerida, el tribunal pot ordenar que la pràctica de l'interrogatori se celebri a porta tancada. Aquesta decisió s'ha d'adoptar en la forma establerta a l'article 138.3 i a sol·licitud de qualsevol que acreditï interès legítim.

4. La informació obtinguda mitjançant les diligències dels números 7è i 8è de l'apartat 1 de l'article 256 s'ha d'utilitzar exclusivament per a la tutela jurisdiccional dels drets de propietat industrial o de propietat intel·lectual del sol·licitant de les mesures, amb prohibició de divulgar-la o comunicar-la a tercers. A instància de qualsevol interessat, el tribunal pot atribuir caràcter reservat a les actuacions, per garantir la protecció de les dades i informació que tinguin caràcter confidencial.»

Quatre. L'article 261 queda redactat de la manera següent:

«Article 261. *Negativa a portar a terme les diligències.*

Si la persona citada i requerida no atén el requeriment ni formula oposició, el tribunal ha d'acordar,

quan sigui proporcionat, les mesures següents, per mitjà d'una interlocutòria, en la qual ha d'expressar les raons que les exigeixen:

1a Si s'ha demanat declaració sobre fets relatius a la capacitat, representació o legitimació del citat, es poden tenir afirmativament per respostes les preguntes que el sol·licitant pretengui formular-li i els fets corresponents s'han de considerar admesos a efectes del judici posterior.

2a Si s'ha sol·licitat l'exhibició de títols i documents i el tribunal aprecia que hi ha indicis suficients que poden trobar-se en un lloc determinat, ha d'ordenar l'entrada i registre del lloc esmentat, i procedir, si se'n troben, a ocupar els documents i a posar-los a disposició del sol·licitant, a la seu del tribunal.

3a Si es tracta de l'exhibició d'una cosa i es coneix o presumeix fundadament el lloc en què es troba, s'ha de procedir de manera semblant al que disposa el número anterior i s'ha de presentar la cosa al sol·licitant, que pot demanar el dipòsit o mesura de garantia més adequada per a la seva conservació.

4a Si s'ha demanat l'exhibició de documents comptables, es poden tenir per certs, als efectes del judici posterior, els comptes i les dades que presenti el sol·licitant.

5a Si es tracta de les diligències que preveu l'article 256.1.6è, davant la negativa del requerit o de qualsevol altra persona que pugui col·laborar en la determinació dels integrants del grup, el tribunal ha d'ordenar que s'acordin les mesures d'intervenció necessàries, inclosa la d'entrada i registre, per trobar els documents o dades necessàries, sense perjudici de la responsabilitat penal en què es pugui incórrer per desobediència a l'autoritat judicial. Les mateixes mesures ha d'ordenar el tribunal en els casos dels números 5 bis, 7è i 8è de l'apartat 1 de l'article 256, davant la negativa del requerit a l'exhibició de documents.»

Cinc. L'article 263 queda redactat de la manera següent:

«Article 263. *Diligències preliminars previstes en lleis especials.*

Quan es tracti de les diligències a què es refereix l'article 256.1.9è, els preceptes d'aquest capítol s'apliquen en el que no s'oposi al que disposa la legislació especial sobre la matèria de què es tracti.»

Sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 297 i s'hi afegeix un apartat 4 amb la redacció següent:

«2. Les mesures consisteixen en les disposicions que, segons el parer del tribunal, permetin conservar coses o situacions o fer constar fefaentment la seva realitat i característiques. Per als fins d'assegurament de la prova, també es poden dirigir mandats de fer o no fer, amb l'advertiment de procedir, en cas d'infringir-los, per desobediència a l'autoritat.

En els casos d'infracció dels drets de propietat industrial i de propietat intel·lectual, una vegada el sol·licitant de les mesures hagi presentat les proves de la infracció raonablement disponibles, tals mesures poden consistir en especial en la descripció detallada, amb presa de mostres o sense, o la confiscació efectiva de les mercaderies i objectes litigiosos, així com dels materials i instruments utilitzats en la producció o la distribució d'aquestes mercaderies i dels documents que s'hi relacionen.»

«4. Quan les mesures d'assegurament de la prova s'hagin acordat abans de l'inici del procés, queden sense efecte si el sol·licitant no presenta la seva demanda en el termini de vint dies següents a la data de l'efectiva adopció de les mesures d'assegurament acordades. El tribunal, d'ofici, ha d'acordar mitjançant acte que s'alcin o revoquin els actes de compliment que hagin estat realitzats, ha de condemnar el sol·licitant en les costes i ha de declarar que és responsable dels danys i perjudicis que hagi produït al subjecte respecte del qual es van adoptar les mesures.»

Set. Es modifica la rúbrica de l'article 298 i s'afegeixen a aquest article els apartats 4, 5, 6, 7 i 8 amb la redacció següent:

«Article 298. *Requisits. Procediment per a l'adopció de les mesures d'assegurament de la prova. Contraceuteles.*»

«4. Les mesures d'assegurament de la prova s'han d'adoptar amb l'audiència prèvia de la persona que hagi de suportar-la. Si se sol·liciten una vegada iniciat el procés, també s'ha d'escoltar el demandat. Només qui hagi de ser demandat o ja ho hagi estat pot adduir, en oposar-se a la seva adopció, la impossibilitat, impertinència o inutilitat de la prova.

5. No obstant el que disposa l'apartat anterior, quan sigui probable que el retard derivat de l'audiència prèvia ocasioni danys irreparables al dret del sol·licitant de la mesura o quan hi hagi un risc demostrable que es destrueixin proves o s'impossibiliti d'una altra manera la seva pràctica si així se sol·licita, el tribunal pot acordar la mesura sense més tràmits, mitjançant providència. La providència demana, separatament, els requisits que l'han exigida i les raons que han conduït a acordar-la sense audiència del demandat o de qui hagi de ser demandat. Aquesta providència no és susceptible de recurs i s'ha de notificar a les parts i a qui hagi de suportar-la sense dilació i, si no és possible abans, immediatament després de l'execució de les mesures.

6. Si la mesura d'assegurament s'ha adoptat sense audiència prèvia, qui hagi de ser demandat o ja ho hagi estat o qui hagi de suportar-la poden formular oposició en el termini de vint dies, des de la notificació de la providència que la va acordar.

7. L'oposició a la mesura es pot fundar en la inexistència de riscos de danys irreparables en el dret per a la futura pràctica de la prova, així com en la possibilitat d'acordar altres mesures igualment conduents que siguin menys costoses. També es pot substituir per la caució que preveu l'apartat 3. Només qui hagi de ser demandat o ja ho hagi estat pot adduir la impossibilitat, impertinència o inutilitat de la prova.

8. De l'escrit d'oposició se n'ha de donar trasllat al sol·licitant i, si s'escau, al demandat o a qui hagi de suportar la mesura. Tots ells han de ser citats a una vista, en el termini de cinc dies, després de la celebració de la qual s'ha de decidir sobre l'oposició, en el termini de tres dies, per mitjà d'un acte que no és susceptible de recurs.»

Vuit. S'incorpora un nou apartat, el 3, a l'article 328, amb la redacció següent:

«3. En els processos seguits per infracció d'un dret de propietat industrial o d'un dret de propietat intel·lectual, comesa a escala comercial, la sol·licitud d'exhibició es pot estendre, en particular, als documents bancaris, financers, comercials o duaners produïts en un determinat període de temps i que es presumeixin en poder del demandat. La sol·licitud s'ha d'acompanyar d'un principi de prova que pot consistir en la presentació d'una mostra dels exem-

plars, mercaderies o productes en els quals s'hagi materialitzat la infracció. A instància de qualsevol interessat, el tribunal pot atribuir caràcter reservat a les actuacions, per garantir la protecció de les dades i informació que tinguin caràcter confidencial.»

Nou. L'apartat 2 de l'article 733 queda redactat de la manera següent:

«2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, quan el sol·licitant així ho demani i acreditat que concorren raons d'urgència o que l'audiència prèvia pot comprometre el bon fi de la mesura cautelar, el tribunal pot acordar-la sense més tràmits mitjançant una interlocutòria, en el termini de cinc dies, en el qual ha de raonar per separat sobre la concurrència dels requisits de la mesura cautelar i les raons que han aconsellat acordar-la sense escoltar el demandat.

Contra l'acte que acordi mesures cautelars sense audiència prèvia del demandat, no s'hi pot interposar cap recurs i cal atènyer-se al que disposa el capítol III d'aquest títol. L'acte s'ha de notificar a les parts sense dilació i, si abans no és possible, immediatament després de l'execució de les mesures.»

Article segon. *Modificació del text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril.*

El text refós de la Llei de propietat intel·lectual, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1996, de 12 d'abril, es modifica en els termes següents:

U. L'article 132 queda redactat de la manera següent:

«Article 132. *Aplicació subsidiària de disposicions del llibre I.*

Les disposicions que conté l'article 6.1, en la secció 2a del capítol III del títol II i en el capítol II del títol III, els dos del llibre I, s'apliquen, amb caràcter subsidiari i en el pertinent, als altres drets de propietat intel·lectual que regula aquest llibre.»

Dos. L'article 138 queda redactat de la manera següent:

«Article 138. *Accions i mesures cautelars urgents.*

El titular dels drets reconeguts en aquesta Llei, sense perjudici d'altres accions que li corresponguin, pot instar el cessament de l'activitat il·lícita de l'infractor i exigir la indemnització dels danys materials i morals causats, en els termes que preveuen els articles 139 i 140. També pot instar la publicació o difusió, total o parcial, de la resolució judicial o arbitral en mitjans de comunicació a càrrec de l'infractor.

Així mateix, pot sol·licitar amb caràcter previ l'adopció de les mesures cautelars de protecció urgent que regula l'article 141.

Tant les mesures de cessació específiques que preveu l'article 139.1.g) com les mesures cautelars que preveu l'article 141.6 també es poden sol·licitar, quan siguin apropiades, contra els intermediaris als serveis dels quals recorri un tercer per infringir drets de propietat intel·lectual reconeguts en aquesta Llei, encara que els actes dels esmentats intermediaris no constitueixin en si mateixos una infracció, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic. Les esmentades mesures han de ser objectives, proporcionades i no discriminatòries.»

Tres. Es modifica la redacció dels paràgrafs c) i d) i s'afegeix un nou paràgraf g) a l'apartat 1 de l'article 139:

«c) La retirada del comerç dels exemplars il·lícits i la seva destrucció, incloent-hi aquells en els

quals hagi estat suprimida o alterada sense autorització la informació electrònica per a la gestió de drets o la protecció tecnològica dels quals hagi estat eludida. Aquesta mesura s'ha d'executar a càrrec de l'infractor, llevat que s'al·leguin raons fundades perquè no sigui així.

d) La retirada dels circuits comercials, inutilització, i, en cas que sigui necessari, la destrucció dels motllos, planxes, matrius, negatius i altres elements materials, equips o instruments destinats principalment a la reproducció, a la creació o fabricació d'exemplars il·lícits. Aquesta mesura s'ha d'executar a càrrec de l'infractor, llevat que s'al·leguin raons fundades perquè no sigui així.»

«g) La suspensió dels serveis prestats per intermediaris a tercers que es valguin d'ells per infringir drets de propietat intel·lectual, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic.»

Quatre. L'article 140 queda redactat de la manera següent:

«Article 140. *Indemnització.*

1. La indemnització per danys i perjudicis deguda al titular del dret infringit comprèn no només el valor de la pèrdua que hagi patit, sinó també el del guany que hagi deixat d'obtenir a causa de la violació del seu dret. La quantia indemnitzatòria pot incloure, si s'escau, les despeses d'investigació en les quals s'hagi incorregut per obtenir proves raonables de la comissió de la infracció objecte del procediment judicial.

2. La indemnització per danys i perjudicis es fixa, a elecció del perjudicat, d'acord amb algun dels criteris següents:

a) Les conseqüències econòmiques negatives, entre aquestes la pèrdua de beneficis que hagi patit la part perjudicada i els beneficis que l'infractor hagi obtingut per la utilització il·lícita.

En el cas de dany moral és procedent la seva indemnització, fins i tot no provada l'existència de perjudici econòmic. Per a la seva valoració, cal atènyer-se a les circumstàncies de la infracció, gravetat de la lesió i grau de difusió il·lícita de l'obra.

b) La quantitat que com a remuneració hagi percebut el perjudicat, si l'infractor hagués demanat autorització per utilitzar el dret de propietat intel·lectual en qüestió.

3. L'acció per reclamar els danys i perjudicis a què es refereix aquest article prescriu als cinc anys des que el legitimat va poder exercitar-la.»

Cinc. Es modifica l'apartat 2 de l'article 141 en els termes següents:

«2. La suspensió de l'activitat de reproducció, distribució i comunicació pública, segons sigui procedent, o de qualsevol altra activitat que constitueixi una infracció als efectes d'aquesta Llei, així com la prohibició d'aquestes activitats si encara no s'han posat en pràctica.»

Article tercer. *Modificació de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents.*

U. Es reforma l'article 63 amb la redacció següent:

«Article 63.

1. El titular el dret de patent del qual sigui lesionat, en especial, pot sol·licitar:

a) La cessació dels actes que violen el seu dret.

b) La indemnització dels danys i perjudicis soferts.

c) L'embarcament dels objectes produïts o importats amb violació del seu dret i dels mitjans principalment destinats a tal producció o a la realització del procediment patentat.

d) L'atribució en propietat dels objectes o mitjans embargats en virtut del que disposa l'apartat anterior quan sigui possible, cas en què s'imputa el valor dels béns afectats a l'import de la indemnització de danys i perjudicis. Si el valor esmentat excedeix l'import de la indemnització concedida, el titular de la patent ha de compensar l'altra part per l'excés.

e) L'adopció de les mesures necessàries per evitar que prossegueixi la violació de la patent i, en particular, la transformació dels objectes o mitjans embargats en virtut del que disposa l'apartat c), o la seva destrucció quan això sigui indispensable per impedir la violació de la patent.

f) La publicació de la sentència condemnatòria de l'infractor de la patent, a càrrec del condemnat, mitjançant anuncis i notificacions a les persones interessades. Aquesta mesura només és aplicable quan la sentència ho aprecii expressament.

2. Les mesures compreses en els apartats c) i e) han de ser executades a càrrec de l'infractor, llevat que s'al·leguin raons fundades perquè no sigui així.

3. Les mesures que preveuen els paràgrafs a) i e) de l'apartat 1 d'aquest article també es poden sol·licitar, quan siguin apropiades, contra els intermediaris als serveis dels quals recorri un tercer per infringir drets de patent, encara que els actes dels esmentats intermediaris no constitueixin en si mateixos una infracció, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic. Les esmentades mesures han de ser objectives, proporcionades i no discriminatòries.»

Dos. Els apartats 1 i 2 de l'article 66 queden redactats de la manera següent:

«1. La indemnització de danys i perjudicis deguda al titular de la patent comprèn no només el valor de la pèrdua que hagi patit, sinó també el del guany que hagi deixat d'obtenir el titular a causa de la violació del seu dret. La quantia indemnitzatòria pot incloure, si s'escau, les despeses d'investigació en les quals s'hagi incorregut per obtenir proves raonables de la comissió de la infracció objecte del procediment judicial.

2. Per fixar la indemnització per danys i perjudicis s'han de tenir en compte, a elecció del perjudicat:

a) Les conseqüències econòmiques negatives, entre aquestes els beneficis que el titular hauria obtingut previsiblement de l'explotació de la invenció patentada si no hagués existit la competència de l'infractor i els beneficis que aquest últim hagi obtingut de l'explotació de l'invent patentat.

En el cas de dany moral escau la seva indemnització, fins i tot no provada l'existència de perjudici econòmic.

b) La quantitat que com a preu l'infractor hagi hagut de pagar al titular de la patent per la concessió d'una llicència que li hagi permès portar a terme la seva explotació conforme a dret.

Per a la seva fixació s'ha de tenir en compte especialment, entre d'altres factors, la importància econòmica de l'invent patentat, la durada de la patent en el moment en què va començar la violació i el nombre i classe de llicències concedides en aquell moment.»

Tres. L'apartat 1 de l'article 129 queda redactat de la manera següent:

«1. La persona legitimada per exercitar les accions derivades de la patent pot demanar al jutge

que amb caràcter urgent acordi la pràctica de diligències per a la comprovació de fets que puguin constituir violació del dret exclusiu atorgat per la patent, sense perjudici de les quals es puguin sol·licitar a l'empara de l'article 256.1 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.»

Quatre. La primera mesura cautelar de l'article 134 queda redactada de la manera següent:

«1a) La cessació dels actes que violin el dret del peticionari o la seva prohibició, quan hi hagi indicis racionals per suposar la imminència dels esmentats actes.»

Cinc. L'article 135 es redacta en els termes següents:

«Article 135.

Les mesures cautelars a què es refereix el número 1 de l'article anterior també es poden sol·licitar, quan siguin apropiades, contra els intermediaris als serveis dels quals recorri un tercer per infringir drets de patent, encara que els actes dels esmentats intermediaris no constitueixin en si mateixos una infracció, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic. Aquestes mesures han de ser objectives, proporcionades i no discriminatòries.»

Sis. L'apartat 1 de l'article 139 queda redactat de la manera següent:

«1. En el cas que es formuli la petició de mesures cautelars abans d'exercitar-se l'acció principal, queden sense efecte en la seva totalitat si la demanda no es presenta en el termini que preveu l'article 730.2 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.»

Article quart. *Modificació de la Llei 17/2001, de 7 de desembre, de marques.*

La Llei 17/2001, de 7 de desembre, de marques, es modifica en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 1 de l'article 41 i s'afegeix l'apartat 3 amb la redacció següent:

«Article 41. *Accions civils que pot exercitar el titular de la marca.*

1. En especial, el titular el dret de marca del qual sigui lesionat pot reclamar en la via civil:

a) La cessació dels actes que violin el seu dret.
b) La indemnització dels danys i perjudicis soferts.

c) L'adopció de les mesures necessàries per evitar que prossegueixi la violació i, en particular, que es retirin del trànsit econòmic els productes, embalatges, embolcalls, material publicitari, etiquetes o altres documents en els quals s'hagi materialitzat la violació del dret de marca i l'embargament o la destrucció dels mitjans principalment destinats a cometre la infracció. Aquestes mesures s'executen a càrrec de l'infractor, llevat que s'al·leguin raons fundades perquè no sigui així.

d) La destrucció o cessió amb fins humanitaris, si és possible, a elecció de l'actor, i a càrrec sempre del condemnat, dels productes il·licitament identificats amb la marca que estiguin en possessió de l'infractor, llevat que la naturalesa del producte permeti l'eliminació del signe distintiu sense afectar el producte o la destrucció del producte produeixi un perjudici desproporcionat a l'infractor o al propietari, segons les circumstàncies específiques de cada cas apreciades pel Tribunal.

e) L'atribució en propietat dels productes, materials i mitjans embargats en virtut del que disposa l'apartat c) quan sigui possible, cas en què s'imputa el valor dels béns afectats a l'import de la indemnització de danys i perjudicis. Si el valor esmentat excedeix l'import de la indemnització concedida, el titular del dret de marca ha de compensar l'altra part per l'excés.

f) La publicació de la sentència a càrrec del condemnat mitjançant anuncis i notificacions a les persones interessades.»

«3. Les mesures que preveuen els paràgrafs a) i c) de l'apartat 1 d'aquest article també es poden sol·licitar, quan siguin apropiades, contra els intermediaris als serveis dels quals recorri un tercer per infringir drets de marca, encara que els actes dels esmentats intermediaris no constitueixin en si mateixos una infracció, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic. Aquestes mesures han de ser objectives, proporcionades i no discriminatòries.»

Dos. Els apartats 1 i 2 de l'article 43 queden redactats de la manera següent:

«1. La indemnització de danys i perjudicis comprèn no només les pèrdues sofertes, sinó també els guanys deixats d'obtenir pel titular del registre de la marca causa de la violació del seu dret. El titular del registre de marca també pot exigir la indemnització del perjudici causat al prestigi de la marca per l'infractor, especialment per una realització defectuosa dels productes il·licitament marcats o una presentació inadequada d'aquella al mercat. Així mateix, la quantia indemnitzatòria pot incloure, si s'escau, les despeses d'investigació en les quals s'hagi incorregut per obtenir proves raonables de la comissió de la infracció objecte del procediment judicial.

2. Per fixar la indemnització per danys i perjudicis s'han de tenir en compte, a elecció del perjudicat:

a) Les conseqüències econòmiques negatives, entre aquestes els beneficis que el titular hauria obtingut mitjançant l'ús de la marca si no hagués tingut lloc la violació i els beneficis que hagi obtingut l'infractor com a conseqüència de la violació.

En el cas de dany moral és procedent la seva indemnització, fins i tot si no està provada l'existència de perjudici econòmic.

b) La quantitat que com a preu l'infractor hagi hagut de pagar al titular per la concessió d'una llicència que li hagi permès portar a terme la seva utilització conforme a dret.»

Article cinquè. *Modificació de la Llei 20/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial.*

La Llei 20/2003, de 7 de juliol, de protecció jurídica del disseny industrial, es modifica en els termes següents:

U. Es modifiquen els paràgrafs c) i e) de l'apartat 1 de l'article 53 i s'afegeix l'apartat 3 amb la redacció següent:

«c) L'adopció de les mesures necessàries per evitar que prossegueixi l'activitat infractora i, en particular, que es retirin del trànsit econòmic els productes en els quals s'hagi materialitzat la violació del seu dret i l'embargament o la destrucció dels mitjans principalment destinats a cometre la infracció. Aquestes mesures s'han d'executar a càrrec de l'infractor, llevat que s'al·leguin raons fundades perquè no sigui així.»

«e) Alternativament, el lliurament dels mitjans o dels objectes a què es refereixen els paràgrafs c) i d) de l'apartat 1, a preu de cost i a càrrec de la seva corresponent indemnització de danys i perjudicis, quan sigui possible i aquesta mesura sigui proporcionada tenint en compte les circumstàncies de la infracció apreciades pel tribunal. Si el seu valor excedeix l'import de la indemnització concedida, el titular del disseny ha de compensar l'altra part per l'excés.»

«3. Les mesures que preveuen els paràgrafs a) i c) de l'apartat 1 d'aquest article també es poden sol·licitar, quan siguin apropiades, contra els intermediaris als serveis dels quals recorri un tercer per infringir drets reconeguts en aquesta Llei, encara que els actes dels esmentats intermediaris no constitueixin en si mateixos una infracció, sense perjudici del que disposa la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic. Aquestes mesures han de ser objectives, proporcionades i no discriminatòries.»

Dos. Els apartats 1, 2 i 4 de l'article 55 queden redactats de la manera següent:

«1. La indemnització de danys i perjudicis comprèn no només les pèrdues sofertes, sinó també els guanys deixats d'obtenir pel titular del disseny a causa de la violació del seu dret. El titular del disseny registrat també pot exigir la indemnització del perjudici causat al prestigi del disseny per l'infractor, especialment per una realització defectuosa dels productes il·lícitament comercialitzats, la realització defectuosa de les imitacions o les condicions en què hagi tingut lloc la seva comercialització. Així mateix, la quantia indemnitzatòria pot incloure, si s'escau, les despeses d'investigació en les quals s'hagi incorregut per obtenir proves raonables de la comissió de la infracció objecte del procediment judicial.

2. Per fixar la indemnització per danys i perjudicis s'ha de tenir en compte, a elecció del perjudicat:

a) Les conseqüències econòmiques negatives, entre aquestes els beneficis que el titular hauria obtingut de l'explotació del disseny si no hagués tingut lloc la violació del seu dret i els beneficis obtinguts per l'infractor com a conseqüència de la violació del dret del titular del disseny registrat.

En el cas de dany moral és procedent la seva indemnització, fins i tot si no està provada l'existència de perjudici econòmic.

b) La quantitat que com a preu l'infractor hagi hagut de pagar al titular del disseny per la concessió d'una llicència que li hagi permès portar a terme l'explotació del disseny conforme a dret.»

«4. Per fixar la quantia dels danys i perjudicis soferts, el titular del disseny pot exigir, de conformitat amb el que preveuen l'article 256.1.9è i l'article 328 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, l'exhibició dels documents del presumpte responsable de la vulneració del dret, que puguin servir per a aquella finalitat.»

Disposició transitòria única. *Processos jurisdiccionals.*

Els processos jurisdiccionals incoats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es tramiten d'acord amb les normes processals vigents amb anterioritat a la Llei.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei.

Queda derogat l'article 128 de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents.

Disposició final primera. *Fonament constitucional.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara del que disposen l'article 149.1.6a i 9a de la Constitució, relatius a la legislació processal i a la legislació de propietat intel·lectual i industrial, respectivament.

Disposició final segona. *Incorporació de dret comunitari.*

Aquesta Llei incorpora al dret espanyol les disposicions de la Directiva 2004/48/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 29 d'abril de 2004, relativa al respecte dels drets de propietat intel·lectual.

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil.*

S'introdueix un número 5è bis a l'article 256 de la Llei d'enjudiciament civil amb la redacció següent:

«5è bis. Per la petició de la història clínica al centre sanitari o professional que la custodiï, en les condicions i amb el contingut que estableix la Llei.»

Disposició final quarta. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya de diversos reglaments comunitaris en matèria de cooperació judicial civil.*

La Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, es modifica en els termes següents:

U. L'actual disposició final vint-i-unena passa a ser la vint-i-tresena i s'introdueix una nova disposició final vint-i-unena amb la redacció següent:

«Disposició final vint-i-unena. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (CE) núm. 805/2004 del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, pel qual s'estableix un títol executiu europeu per a crèdits no impugnats.*

1. La certificació judicial d'un títol executiu europeu s'ha d'adoptar de forma separada i mitjançant providència, en la forma que preveu l'annex I del Reglament (CE) núm. 805/2004.

La competència per certificar un títol executiu europeu correspon al mateix tribunal que va dictar la resolució.

El procediment per a la rectificació d'errors en un títol executiu europeu que preveu l'article 10.1.a) del Reglament (CE) núm. 805/2004 es resol de la forma que preveuen els tres primers apartats de l'article 267 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.

El procediment per a la revocació de l'emissió d'un certificat d'un títol executiu europeu a què es refereix l'article 10.1.b) del Reglament (CE) núm. 805/2004 es tramita i resol de conformitat amb el que preveu per al recurs de reposició que regula la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, amb independència de l'ordre jurisdiccional al qual pertanyi el tribunal.

La denegació d'emissió d'un certificat de títol executiu europeu s'ha d'adoptar de forma separada i mitjançant providència, i es pot impugnar pels tràmits del recurs de reposició.

2. Per a la certificació com a títol executiu europeu de resolucions judicials que aprovin o homologuin transaccions s'aplica l'apartat anterior, i s'efectua en la forma que preveu l'annex II del Reglament (CE) núm. 805/2004.

3. Competeix al notari autoritzant, o a qui legalment el substitueixi o succeeixi en el seu protocol, l'expedició del certificat que preveuen l'article 25.1 i

l'annex III del Reglament (CE) núm. 805/2004. De l'esmentada expedició n'ha de deixar constància mitjançant una nota en la matriu o pòlissa, i n'ha d'arxivar l'original que ha de circular mitjançant una còpia.

Correspon al notari en el protocol del qual hi hagi el títol executiu europeu certificat expedir el relatiu a la seva rectificació per error material i el de revocació que preveu l'article 10.1 del Reglament (CE) núm. 805/2004, així com el derivat de la falta o limitació d'executivitat, segons estableixen l'article 6.2 i l'annex IV del mateix Reglament.

S'exceptua la pèrdua d'executivitat derivada d'una resolució judicial, per a la certificació de la qual cal atènyer-se a l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional.

En tot cas, ha de constar en la matriu o pòlissa la rectificació, revocació, falta o limitació d'executivitat.

La negativa del notari a l'expedició dels certificats requerits pot ser impugnada per l'interessat davant la Direcció General dels Registres i del Notariat pels tràmits del recurs de queixa previst en la legislació notarial. Contra la resolució d'aquest òrgan directiu es pot interposar recurs, en una única instància, davant del jutge de primera instància de la capital de la província on tingui el seu domicili el notari, el qual s'ha de resoldre pels tràmits del judici verbal.

4. La certificació a la qual es refereix l'annex V del Reglament (CE) núm. 805/2004 l'ha d'expedir l'òrgan administratiu o jurisdiccional que hagi dictat la resolució.

5. La competència territorial per a l'execució de resolucions, transaccions judicials i documents públics certificats com a títol executiu europeu correspon al jutjat de primera instància del domicili del demandat o del lloc d'execució.

6. El Govern adopta les normes necessàries per al desplegament d'aquesta disposició addicional.»

Dos. S'introdueix una nova disposició final vint-i-dosena amb la redacció següent:

«Disposició final vint-i-dosena. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (CE) núm. 2201/2003 del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, pel qual es deroga el Reglament (CE) núm. 1347/2000.*

1. La certificació judicial relativa a les resolucions judicials en matèria matrimonial i en matèria de responsabilitat parental, que preveu l'article 39 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, s'ha d'expedir de forma separada i mitjançant providència, emplenant el formulari corresponent que figura als annexos I i II del Reglament esmentat.

2. La certificació judicial relativa a les resolucions judicials sobre el dret de visita, previstes a l'apartat 1 de l'article 41 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, s'ha d'expedir de forma separada i mitjançant providència, emplenant el formulari que figura a l'annex III del Reglament esmentat.

3. La certificació judicial relativa a les resolucions judicials sobre la restitució del menor, previstes a l'apartat 1 de l'article 42 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, s'ha d'expedir de forma separada i mitjançant providència, emplenant el formulari que figura a l'annex IV del Reglament esmentat.

4. El procediment per a la rectificació d'errors en la certificació judicial, previst a l'article 43.1 del Reglament (CE) núm. 2001/2003, es resol de la forma establerta en els tres primers apartats de l'article 267 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder

judicial. El mateix procediment s'observa per a la rectificació de la certificació judicial a la qual es refereix l'apartat 1 d'aquesta disposició final.

No es pot interposar recurs contra la resolució en què es resolgui sobre l'aclariment o la rectificació de la certificació judicial a què es refereixen els tres apartats anteriors.

5. La denegació de l'expedició de la certificació judicial a la qual es refereixen els apartats 1, 2 i 3 d'aquesta disposició final s'adopta de forma separada i mitjançant providència, i es pot impugnar pels tràmits del recurs de reposició.»

Disposició final cinquena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 5 de juny de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

9961 *LLEI 20/2006, de 5 de juny, de modificació de la Llei 5/1996, de 10 de gener, de creació de determinades entitats de dret públic. («BOE» 134, de 6-6-2006.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

L'estructuració del sector públic empresarial estatal, des que el 1941 es va crear l'Institut Nacional d'Indústria, ha passat per diverses etapes. En cadascuna d'aquestes, s'han adoptat les decisions que s'han considerat més coherents amb el context econòmic, jurídic i social, sobre les bases dels principis d'eficiència i racionalització. L'última modificació substancial en aquest àmbit va ser la que va fer el Reial decret llei 15/1997, de 5 de setembre, pel qual es va modificar la Llei 5/1996, de 10 de gener, de creació de determinades entitats de dret públic. Com resulta de l'exposició de motius d'aquesta norma, el que en aquell moment es va pretendre va ser reestructurar el sector públic industrial espanyol des de la perspectiva d'un accionista únic, controlador d'un grup econòmic autosuficient i que no té suport pressupostari.

Transcorreguts vuit anys des d'aquesta última norma, la Societat Estatal de Participacions Industrials (SEPI) ha entrat en una nova etapa empresarial en què el principi d'autonomia pressupostària no es pot mantenir.

En conseqüència, i sempre dins el ple respecte al dret comunitari, es fa necessari modificar el règim financer de la Societat Estatal i de les seves empreses, que estava dissenyat seguint fonamentalment l'esquema de privatització generalitzada del sector públic empresarial estatal.